

[Alfred Bøgh.]

medfører. Alle de mange skattearter skal beregnes hver for sig og skal bogføres hver for sig både i skattelisterne og senere i restancelisterne. Endvidere har udviklingen medført, at de indtægter, der er ansat ved den foreløbige ligning, senere ændres i langt flere tilfælde end tidligere, og det bevirker, at der ud til kommunerne går en stadig strøm af af- og tilgangsordrer på skatter. Ændringer i indkomsterne medfører omberegning af en mængde forskellige skatter, ofte tillige af børnetilskuddene. Det ville i virkeligheden forfærde enhver fornuftig borger at se de papirbjerge, som myndighederne skal benytte hertil. Hver eneste ændring skal af kommunerne nøje placeres i bogholderiet, hvor den hører hjemme, og erfaringen viser, at der skal en umådelig påpasselighed til, hvis der ikke skal komme kludder i skatteregnskabet. Det er givet, at for hver eneste skatteart, der bortfalder, vil tusinder af kroner være sparet i administrationsudgifter.

Det samme gør sig i nogen grad gældende med hensyn til refusionsreglerne for de mange forskelligartede udgifter, der afholdes af kommunerne. Jeg skal blot som eksempel nævne, at man på amtskontorerne hævder, at det er en fuldstændig matematisk rebus eller opgave, som skal løses, når de forskellige tillæg til lærerlønninger skal beregnes.

Forenkling og simplificering er altså i allerhøjeste grad tiltrængt, og mit parti vil være let at få i tale, når det drejer sig herom. Det skal ikke nægtes, at disse bestræbelser i nogen grad er lykkedes gennem det arbejde, der ligger bag skattelovskomplekset. Spørgsmålet er så, om dette arbejde er lykkedes, uden at det medfører en sådan ændring i byrdefordelingen og principper, at den strider imod vore anskuelser, og uden at man lader problemer ligge, som det vil være rimeligt at søge løst, når så dybtgående ændringer søges gennemført. Og det mener vi fra mit partis side langt fra er tilfældet. Det vil jeg forsøge at belyse, særlig

hvad angår amtsskatterne, og dem vil jeg derfor først beskæftige mig med.

Utilfredshed med skatter vil der vel altid være, men den vil også altid være størst og mest bitter, hvor store grupper af befolkningen føler, at der er pålagt dem en urimelig særskat fremfor andre borgere, og sådan føles netop de nugældende amtsskatter. Det gør de med rette, og jeg skal forsøge at redegøre for, hvorfor det er sådan.

Efter gældende lov udskrives amtsskatterne som bekendt udelukkende på fast ejendom, det vil sige bygningsværdi og grundværdi. Og hvilke formål går skatterne så til? Jeg skal nævne nogle poster af budgettet for mit eget amt, Aalborg. Der er udgifter vedrørende arbejdsanstalter og mødrehjælpsinstitutioner m. m. Det andrager på vort budget 200 000 kr. Er det let for amtets ejendomsbesiddere at forstå, at disse opgaver udelukkende påhviler dem? Der er udgifter vedrørende fri proces, af mindre omfang ganske vist, men det er dog 20 000 kr. Hvorfor er det ejendomsbesiddernes opgave ene at give ubemidlede retshjælp, hvor rimeligt og nødvendigt det end er, at de skal have den? Der er udgifter til jordemodervæsenet. De figurerer med 137 000 kr. på vort budget. Hvorfor i al verden er det alene disse skatteydere, der skal bære dem? Det sker dog af og til, at storken også aflægger besøg hos præst og degn og mejeribestyrer og uddeler og mange flere, som ikke svarer skat til dette udmærkede formål. Desuden er der store udgifter til skolevæsen, vejvæsen og mange andre ting, men i særlig grad til sygehusvæsenet. Det er altsammen formål, som alle andre borgere i amtet nyder godt af og i nøjagtig samme forhold som den gruppe, der betaler det. Det er ikke at undres over, at netop denne skat har skabt en umådelig bitterhed.

Der var en tid, da man betegnede ejendomsskatterne som faste skatter. Den tid er jo forlængst forbi. I mit eget amt er grundskyldspromillen steget fra ca. 7 i 1939—40 til nu ca. 23, og jeg er fuldstændig på det rene med, at den nærmeste fremtid